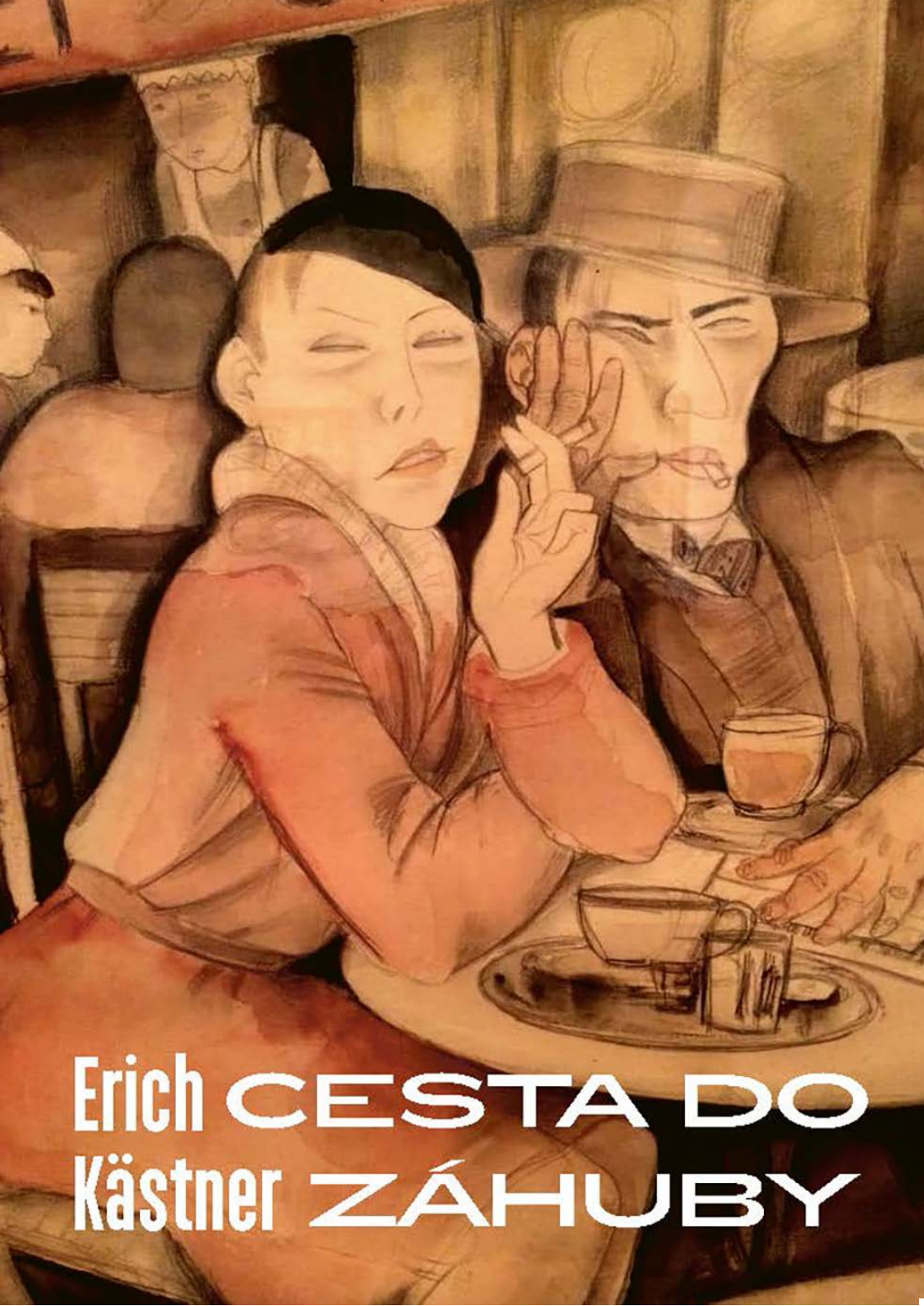

Erich CESTA DO
Kästner ZÁHUBY

K vydání připravil Sven Hanuschek

Přeložil Michael Půček

Erich CESTA DO
Kästner ZÁHUBY

ARGO

První kapitola

Číšník jako orákulum • Ten druhý tam přesto jde • Ústav pro duševní sblížení

Fabian seděl v kavárně Spalteholz a četl si titulky večerníků: Exploze anglické vzducholodi nad Beauvais, Strychnin skládovaný vedle čocky, Devítiletá dívka vyskočila z okna, Opětovně neúspěšná volba ministerského předsedy, Vražda v zoologické zahradě Lainzer Tiergarten, Skandál v Městském zásobovacím úřadě, Umělý hlas v kapsičce u vesty, Odbyt uhlí z Porúří klesá, Dary pro ředitele Říšských drah Neumanna, Sloni na chodníku, Nervozita na trzích s kávou, Skandál kolem Clary Bowové, Hrozící stávka 140 000 kovodělníků, Zločinecké drama v Chicagu, Jednání v Moskvě o cenovém dumpingu dřeva, Starhemberští myslivci se bouří. Každodenní penzum. Nic zvláštního.

Napil se kávy a trhl sebou. Nápoj chutnal sladce. Od té doby, bylo to už deset let, kdy do sebe v menze u Oranienburské brány třikrát týdně soukal nudle se sacharinem, nesnášel sladké. Spěšně si zapálil cigaretu a přivolal číšníka.

„Čím mohu posloužit?“ zeptal se číšník.

„Odpovězte mi na jednu otázku.“

„Prosím.“

„Mám tam jít, nebo ne?“

„Kam má pán na mysli?“

„Nemáte se ptát. Máte odpovědět. Mám tam jít, nebo ne?“

Číšník se nenápadně podrbal za ušima. Pak přešlápl z jedné ploché nohy na druhou a rozpačitě pronesl: „Nejlepší bude, když tam nepůjdete. Jistota je jistota, pane.“

Fabian přikývl. „Dobře. Půjdu tam. Platit.“

„Ale vždyť jsem vám to nedoporučil?“

„Proto tam taky půjdu! Platit, prosím!“

„Kdybych vám to doporučil, tak byste nešel?“

„Pak bych šel taky. Platit, prosím!“

„Tomu nerozumím,“ prohlásil číšník podrážděně. „Proč jste se mě tedy vůbec ptal?“

„To kdybych věděl,“ odvětil Fabian.

„Šálek kávy, chleba s máslem, padesát, třicet, osmdesát, devadesát feniků,“ deklamoval číšník.

Fabian položil na stůl marku a odešel. Neměl ponětí, kde se nachází. Když člověk vleze na náměstí Wittenbergplatz do autobusu číslo 1, přestoupí na Potsdamer Brücke do tramvaje, aniž si přečte číslo, a o dvacet minut později opustí vagon, protože uvnitř najednou sedí jakási žena, která se podobá Fridrichovi Velikému, opravdu nemůže vědět, kde je.

Následoval tři chvatně krácející dělníky a dostal se, zatímco klopýtal přes trámy, kolem stavebních ohrad a šedých hodinových hotelů, na stanici Jannowitzbrücke. Ve vlaku vytáhl adresu, kterou mu napsal přednosta kanceláře: Schlüterstraße 23, paní Sommerová. Dojel až k zoologické zahradě. V Joachimsthalscher Straße se ho jakási pohupující slečna s tenkýma nohama zeptala, jestli by si nedal říct. On nabídku odmítl, zahrozil prstem a utekl pryč.

Město se podobalo lunaparku. Průčelí domů byla zbarvená šmouhami pestrého světla a hvězdy na nebi se mohly stydět. Nad střechami burácelo letadlo. Zničehonic začaly přšet

hliníkové tolary. Chodci vzhlíželi, smáli se a shýbali. Fabian si letmo vzpomněl na onu pohádku, ve které jakési děvčátko zdvihá košilku, aby zachytilo mince padající z nebe. Pak jeden z tolarů sebral z tuhé krempy cizího klobouku. „Navštivte Exotický bar, Nollendorfpplatz 3, krásné ženy, nahé plastiky, pension Condor přímo v domě,“ stálo tam. Fabian si najednou představil, že tam nahoře v aeroplánu letí on a dívá se na sebe dolů, na mladého muže v Joachimsthaler StraÙe, v hemžení davu, v kruhu světla z luceren a výloh, ve spleti ulic jakoby horečkou roznícené noci. Jak byl ten muž malý. A ten muž a on byli jedna a táž osoba!

PřeÙel Kurfürstendamm. Na jednom z domovních štítů koulela světelná figurína, byl to turecký chlapec, elektrickými očními bulvami. Vtom někdo zprudka narazil do podpatku Fabianovy boty. PohorÙeně se otočil. Byla to tramvaj. Průvodčí hromoval.

„Dávejte bacha!“ vykřikl policista.

Fabian smekl klobouk a řekl: „Vynasnažím se.“

Ve SchlüterstraÙe mu otevřel lilipután v zelené livreji, vyšplhal po titěrném žebříku, pomohl návštěvníkovi z kabátu a zmizel. Sotva byl zelený mužíček pryč, prošla šustivě závěsem jakási kyprá dáma, určitě paní Sommerová, a řekla: „Smím vás zavést do své kanceláře?“ Fabian ji následoval.

„Váš klub mi doporučil jistý pan Bertuch.“

Zalistovala v nějakém sešitě a přikývla. „Bertuch, Friedrich Georg, přednosta kanceláře, 40 let, středně vysoký, brunet, KarlstraÙe 9, má rád hudbu, upřednostňuje štíhlé blondýny do pětadvaceti let.“

„To je on!“

„Pan Bertuch ke mně chodí od října a za tu dobu tu byl pětkrát.“

„To mluví pro vaši instituci.“

„Zápisné je dvacet marek. Každá návštěva stojí deset marek navíc.“

„Tady je třicet marek.“ Fabian položil peníze na psací stůl. Kyprá dáma strčila bankovky do zásuvky, vzala pero a řekla: „Osobní údaje?“

„Fabian, Jakob, 32 let, střídavé zaměstnání, v současnosti odborník v reklamě, Schaperstraße 17, nemocné srdce, barva vlasů hnědá. Co ještě potřebujete vědět?“

„Máte ohledně dam určitá přání?“

„Nechtěl bych se omezovat. Můj vkus se přiklání k blondýnám, má zkušenost hovoří proti. Zálibu mám ve vysokých ženách. Ale ta potřeba není vzájemná. Nechte tu kolonku prázdnou.“

Kdesi vyhrával gramofon. Kyprá dáma se zvedla a prohlásila vážně: „Než vstoupíme, ráda bych vás seznámila s nejdůležitějšími stanovami. Sbližování členů navzájem se nemá za zlé, nyní se očekává. Dámy požívají tatáž práva jako muži. O existenci, adrese a zvyklostech ústavu je dovoleno informovat pouze důvěryhodné lidi. Bez ohledu na ideální záměry podniku je třeba uhradit útratu za konzumaci okamžitě. V prostorách klubu nemá žádný z párů nárok na to, aby byl respektován. Páry, které si nepřejí být rušeny, se žádají, aby klub opustily. Podnik slouží k navazování vztahů, ne vztahům samotným. Členové, kteří si dočasně poskytli příležitost k vzájemnému poznání, se žádají, aby na to opět zapomněli, jelikož se pouze takto lze vyvarovat komplikací. Rozuměl jste mi, pane Fabiane?“

„Naprosto.“

„Prosím vás tedy, abyste mě následoval.“

Bylo tam asi třicet až čtyřicet lidí. V první místnosti se hrál bridž. Vedle se tančilo. Paní Sommerová přidělila novému členu volný stůl, řekla, že je popřípadě možné se na ni kdykoli obrátit,

a rozloučila se. Fabian se posadil, objednal u číšníka koňak se sodou a rozhlédl se. Byl na narozeninové oslavě?

„Ti lidé vypadají nevinnější, než jsou,“ poznamenala malá čerňovlasá slečna a posadila se vedle něho. Fabian jí nabídl cigaretu.

„Vypadáte sympaticky,“ řekla. „Narodil jste se v prosinci.“

„V únoru.“

„Aha! Znamení Ryb a několik kapek Vodnáře. Docela chladná povaha. Přicházíte jen ze zvědavosti?“

„Atomoví teoretici tvrdí, že i sebemenší částice hmoty sestávají z kvant elektrické energie kroužících kolem sebe. Považujete tento názor za hypotézu, nebo za stanovisko, které odpovídá skutečnému stavu věcí?“

„Ještě navíc jste nedůtklivý!“ zvolala ta osoba. „Ale to nevádí. Jste tady, abyste si našel ženu?“

Pokrčil rameny. „Je to formální návrh?“

„Nesmysl! Byla jsem dvakrát vdaná, to prozatím stačí. Manželství pro mě není ta správná výrazová forma. Na to mě muži až příliš zajímají. Představuju si každého, kterého vidím a který se mi líbí, jako manžela.“

„S jeho nejtypičtějším vlastnostmi, doufám.“

Zasmála se, jako by měla škytavku, a položila mu ruku na koleno. „Doufáte správně! Říká se, že trpím fantaziemi ohledně intimních poloh. Kdybyste měl během večera potřebu doprovodit mě domů, můj byt a já jsme malí, ale stabilní.“

Odstranil cizí neklidnou ruku ze svého kolena a prohlásil: „Možné je všechno. A teď si chci prohlédnout lokál.“ K tomu se nedostal. Jakmile se zvedl a otočil, stála před ním vysoká, předpisově urostlá dáma a řekla: „Co nevidět se bude tančit.“ Byla vyšší než on a navíc blond. Malá čerňovlasá štěbetalka dodržela stanovy a zmizela. Číšník spustil gramofon. U stolů se to začalo hýbat. Tančilo se.

Fabian si blondýnu důkladně prohlížel. Měla bledý dětinský obličej a tvářila se zdrženlivěji, než, soudě podle tance, nejspíš byla. Mlčel a cítil, že se v několika minutách dosáhne onoho stupně mlčení, který zhatí začátek rozhovoru, navíc nezavazného. Naštěstí jí šlápl na nohu. Rozmluvila se. Ukázala mu dvě dámy, které si onehdá kvůli nějakému muži nafackovaly a roztrhaly šaty. Pověděla mu, že paní Sommerová má poměr se zeleným liliputánem, a prohlásila, že se neodvažuje si tento milostný poměr představit. Nakonec se zeptala, jestli ještě chce zůstat; ona odchází. Šel s ní.

Na Kurfürstendammu mávla na taxi, udala adresu, nastoupila a přinutila ho, aby si sedl vedle ní. „Ale já mám už jen dvě marky,“ oznámil.

„To přece nevadí,“ odvětila a zavolala na šoféra: „Zhasněte!“ Setmělo se. Vůz sebou škubl a rozjel se. Už v první zatáčce se na něj vrhla a kousla ho do spodního rtu. Narazil spánkem do kloubu stahovací střechy, chytil se za hlavu a řekl: „Au! To to pěkně začíná.“

„Nebud' taková citlivka,“ přikázala a zahrnula ho pozornostmi.

Přepadení ho zaskočilo. A bolela ho lebka. Fabian se nedokázal soustředit. „Vlastně jsem chtěl, než mě uškrtníte, ještě napsat dopis,“ zachroptěl.

Praštila ho do klíční kosti, zasmála se, aniž hnula brvou, nahoru a dolů po stupnici a pokračovala v škrcení. Jeho snaha se té ženě ubránit byla očividně vykládána špatně. Každá zákrta vedla k novým zápletkám. Zapřísahal osud, aby auto ušetřil dalších zatáček. Osud si vzal volno.

Když vůz konečně zastavil, přepudrovala si blondýna obličej, zaplatila jízdu a před domovními dveřmi prohlásila: „Zprvė máš obličej plný rudých skvrn a zadruhé si u mě vypiješ šálek čaje.“

Otíral si rtěnku z tváře a řekl: „Jsem poctěn vaším návrhem, ale musím být ráno včas v kanceláři.“

„Nerozčiluj mě. Zůstaneš u mě. Služka tě ráno vzbudí.“

„Ale já nevstanu. Ne, musím spát doma. Čekám ráno v sedm naléhavý telegram. Přinese mi ho bytná a bude se mnou trást, dokud se neprobudím.“

„Odkud už teď víš, že dostaneš telegram?“

„Dokonce vím, co v něm stojí.“

„A sice?“

„Bude se tam psát: ‚Padej z postele. Tvůj věrný přítel Fabian.‘ Fabian, to jsem já.“ Zamžoural do listí na stromech a měl radost ze žlutého odlesku luceren. V ulici bylo naprosté ticho. Kočka nehlučně odběhla do tmy. Kéž by se teď tak mohl procházet kolem těch šedých domů!

„Ta povídačka s telegramem určitě není pravda!“

„Není, ale to je čirá náhoda,“ řekl.

„Nač chodíš do klubu, když ti nezáleží na výsledcích?“ zeptala se rozzlobeně a odemkla dveře.

„Dozvěděl jsem se adresu a jsem velmi zvědavý.“

„Takže šup!“ řekla. „Zvědavosti se meze nekladou.“ Dveře se za nimi zavřely.

Druhá

kapitola

Existují velmi dotěrné dámy • Advokát nemá nic proti tomu • Žebrota kazí charakter

Ve výtahu bylo nástěnné zrcadlo. Fabian vytáhl kapesník a utíral si z obličeje rudé skvrny. Kravata visela našikmo. Natlučený spánek ho pátil. A bledá blondýna se na něho dívala shora. „Víte, co je megera?“ zeptal se. Položila mu paži kolem ramen. „Vím, ale já jsem mnohem hezčí.“

Na jmenovce stálo: Moll. Služka otevřela. „Doneste nám čaj.“

„Čaj je ve vašem pokoji.“

„Dobře. Jděte spát!“ Děvče zmizelo v chodbě.

Fabian blondýnu následoval. Zavedla ho rovnou do ložnice, nalila čaj, nachystala koňak a cigarety a s rozmáchlým gestem pronesla: „Posluž si!“

„Bože, vy ale máte v těle elán!“

„Kde?“ zeptala se.

Přeslechl to. „Jmenujete se Mollová?“

„Dokonce Irene Mollová, aby se lidé s gymnaziálním vzděláním mohli trochu zasmát. Posad' se. Hned se vrátím.“

Zadržel ji a políbil.

„No, pomalu bylo načase,“ prohlásila a vzdálila se. Vypil doušek čaje a skleničku koňaku. Pak si prohlížel pokoj. Postel byla nízká a široká. Lampa poskytovala nepřímé světlo. Stěny byly

kolem dokola obložené zrcadly. Vypil ještě jeden koňak a přistoupil k oknu. Nebylo zamřížované.

Co s ním měla ta žena v úmyslu? Fabianovi bylo třicet dva a po nocích se pilně činil, i tento večer ho začal lákat. Vypil třetí koňak a zamnul si ruce.

Jako koníček v sobě už dlouho pěstoval smíšené pocity. Kdo je chtěl zkoumat, musel je mít. Jen když je člověk měl, mohl je pozorovat. Byl chirurgem, jenž pitvá vlastní duši.

„Tak, nyní půjde chlapecek na porážku,“ prohlásila blondýna. Měla teď na sobě pyžamo z černých krajek. O krok ustoupil. Ona ale vykřikla „Hurá!“ a skočila mu na krk takovým způsobem, že ztratil rovnováhu, svalil se a kecl si spolu s dámou na podlahu.

„Není příšerná?“ zeptal se jakýsi cizí hlas.

Fabian překvapeně vzhlédl. Ve dveřích stál, oblečený v pyžamu, vyzáblý, nosatý člověk a zíval.

„Co tady chcete?“ zeptal se Fabian.

„Promiňte, pane, ale nemohl jsem vědět, že se s mou ženou už plazíte po pokoji.“

„S vaší ženou?“

Vetřelec přikývl, zoufale zívl a pronesl vyčítavě: „Irene, jak jsi mohla dostat pána do tak nepříjemné situace! Když už si přeješ, abych si tvé nové přírůstky prohlédl, můžeš mi je představit aspoň společensky přijatelným způsobem. Na koberci! To pánovi zajisté nebude vhod. A já tak krásně spal, když jsi mě probudila... Jmenuji se Moll, pane, jsem advokát a kromě toho,“ srdceryvně zívl, „a kromě toho choť této osoby ženského pohlaví, která se na vás rozvaluje.“

Fabian ze sebe blondýnu odstrčil, postavil se a upravil si pěšinku. „Vydržuje si vaše manželka mužský harém? Mé jméno je Fabian.“

Moll k němu přistoupil a podal mu ruku. „Těší mě, že poznávám tak sympatického mladého muže. Okolnosti jsou právě tak obvyklé, jako neobvyklé. To je věc názoru. Ale pokud vás to vědomí uklidní: Jsem na to zvyklý. Posadte se.“

Fabian si sedl. Irene Mollová se svezla na loketní opěrku, pohladila ho a řekla svému muži: „Jestli se ti nelíbí, poruším smlouvu.“

„Ale vždyť on se mi líbí,“ odpověděl advokát.

„Mluvíte o mně, jako bych byl kousek drobenkového koláče nebo sáňky,“ namítl Fabian.

„Jsi sáňky, můj maličký!“ zvolala žena a přitiskla si jeho hlavu na plně, černými krajkami mřížované poprsí.

„Setsakra!“ vykřikl. „Nechte mě laskavě na pokoji!“

„Nesmíš svého hosta zlobit, milá Irene,“ prohlásil Moll. „Půjdu s ním do své pracovny a tam mu sdělím vše, co potřebuje vědět. Zapomínáš, že mu situace musí připadat zvláštní. Pošlu ti ho pak opět sem. Dobrou noc.“ Advokát podal své ženě ruku.

Vlezla si do své nízké postele, stála zasmušile a osaměle mezi polštáři a řekla: „Dobrou noc, Molle, dobře se vyspi. Ale neumluv ho k smrti. Ještě ho potřebuju.“

„Ano, ano,“ odpověděl Moll a táhl hosta za sebou pryč.

Posadili se v pracovně. Advokát si zapálil doutník, zachvěl se zimou, přes kolena si položil velbloudí deku a listoval v jakémsi svazku se spisy.

„Nic mi do toho sice není,“ začal Fabian, „ale to, co si od té ženy necháváte líbit, je vrchol. Vytahuje vás z postele často, abyste posoudil její milence?“

„Velmi často, pane. Původně jsem si toto posuzování vymohl jako zaručené právo. Po prvním roce manželství jsme sepsali smlouvu, jejíž článek 4 zní: Smluvní partnerka se zavazuje předvést každého člověka, s nímž si přeje navázat intimní vztah,

nejprve svému choti, panu dr. Felixi Mollovi. Vysloví-li se tento proti dotyčnému, ukládá se paní Irene Mollové, aby od provedení svého záměru bezodkladně upustila. Každý prohřešek proti tomuto paragrafu bude potrestán polovičním krácením měsíčního finančního příspěvku. Smlouva je velmi zajímavá. Mám ji přečíst v celém rozsahu?“ Moll vytáhl z kapsy klíč k zásuvce psacího stolu.

„Neobtěžujte se!“ Fabian odmítavě mávl rukou. „Chtěl bych jen vědět, jak jste přišel na myšlenku takovou smlouvu vůbec sepsat.“

„Má žena měla tak zlé sny.“

„Jaké?“

„Zdálo se jí, zdálo se jí o strašlivých věcech. Bylo zřejmé, že její sexuální potřeby narůstaly úměrně k délce manželství a vyvolávaly žádostivé sny, o jejichž obsahu si, pane, naštěstí nedokážete udělat ještě žádnou představu. Podbřišek mé ženy mi takřikajíc přerostl přes hlavu. Stáhl jsem se do ústraní a ona svou ložnici zabydlela Čínany, zápasníky a tanečnicemi. Co jiného mi zbývalo? Uzavřeli jsme smlouvu.“

„Nemyslíte si, že by jiné zacházení bylo úspěšnější a příhodnější?“ zeptal se Fabian netrpělivě.

„Například, pane?“ Advokát se vsedě napřímil.

„Například: každý večer pětadvacet na zadek?“

„Pokusil jsem se o to. Příliš mě to bolelo.“

„To docela dobře chápu.“

„Ne!“ zvolal advokát. „To nemůžete chápat! Irene je velmi silná, pane.“

Moll sklonil hlavu. Fabian vytáhl z vázy na psacím stole bílý karafiát, květinu si zastrčil do knoflíkové dírky, zvedl se, přecházel po pokoji a narovnával obrazy. Pravděpodobně to tomu starému vyčouhlému chlapíkovi ještě přinášelo potěšení, když ho jeho žena přehnula přes koleno.

„Chci odejít,“ řekl. „Dejte mi klíč od domu!“

„Myslíte to vážně?“ zeptal se Moll úzkostlivě. „Ale Irene vás přece očekává. Zůstaňte, proboha! Bude úplně bez sebe, až uvidí, že jste odešel! Pomyslí si, že jsem vás poslal pryč. Zůstaňte prosím! Tolik se na to těšila. Dopřejte jí přece to malé potěšení!“

Muž vyskočil a popadl návštěvníka za sako. „Zůstaňte přece! Nebudete toho litovat. Přijdete znovu. Stanete se naším přítelem. A já budu vědět, že Irene je v dobrých rukou. Udělejte mi tu laskavost.“

„Možná mi taky chcete zaručit jistý měsíční příjem?“

„O tom by se dalo mluvit, pane. Nejsem bez prostředků.“

„Dejte mi klíč od domu, ale okamžitě! Já se na to místo nehodím.“

Doktor Moll vzdychl, přehraboval se na psacím stole, podal Fabianovi svazek klíčů a řekl: „Velká škoda. Byl jste mi od začátku sympatický. Ponechte si klíče několik dní. Třeba si to rozmyslíte. Každopádně by mě velice potěšilo, kdybych se s vámi opět shledal.“

Fabian zabručel „dobrou noc“, prošel tiše předsíní, vzal si kabát a klobouk, otevřel dveře, opatrně je za sebou zavřel a pádil ze schodů. Na ulici se zhluboka nadechl a zakroužil hlavou. Lidé tady dole chodí kolem a nemají tušení, jak šílené věci se za těmito zdmi odehrávají. Pohádkově zázračná schopnost vidět skrz zdi a zakrytá okna nebyla ničím proti schopnosti snést to, co by člověk poté spatřil.

„Jsem velmi zvědavý,“ pověděl předtím té blondaté osobě, a teď upaloval pryč, místo aby svou zvědavost ukojil s manželi Mollovými. Přišel o třicet marek. Dvě marky měl ještě v kapse. Z večere nebylo nic. Pohvizdoval si, chodil křížem krážem temnými, neznámými alejemi a dostal se, nedopatřením, před stanicí Heerstraße. Dojel až k zoo, tam skočil do podzemní dráhy,

přestoupil na náměstí Wittenbergplatz a vylezl z podzemí ve Spichernstraße opět nahoru pod otevřené nebe.

Zašel do své oblíbené kavárny. Ne, doktor Labude tu už není. Čekal do jedenácti. Fabian se posadil, objednal si kávu a kouřil.

Kavárník, jistý pan Kowalski, se dotázal na ctěné zdraví. Dnes večer se mimochodem přihodilo cosi velmi legračního. Kowalski se zasmál, až se falešné zuby zablýskaly. Číšník Nietenföhr si toho prý všiml jako první. „Tam na druhé straně u kulatého stolu seděl mladý pár. Oba se báječně bavili. Žena muže neustále hladila po ruce. Smála se, zapálila mu cigaretu a byla tak laskavá, že se to často nestává.“

„To přece není legrační.“

„Vyčkejte, drahý pane Fabiane. Jen vyčkejte! Ta žena – byla hezká, to se jí musí nechat – koketovala současně s jedním párem od vedlejšího stolu. A jakým způsobem! Nietenföhr mě nenápadně přivolal. Byl to úžasný pohled. Chlap jí nakonec podstrčil lístek. Přečetla ho, přikývla, napsala cosi na kousek papírku a hodila ho na vedlejší stůl. Mezitím ale taky mluvila ke svému příteli, vyprávěla mu historky, ze kterých měl radost – viděl jsem už hodně příčinlivé ženské, ale tahle simulánní hráčka všechny předčila.“

„Pročpak si to nechal líbit?“

„Okamžik, drahý pane Fabiane. Pointa přijde vzápětí! Takže, my jsme se přirozeně taky divili, proč si to nechává líbit. Seděl spokojeně vedle ní, přihloupě se usmíval, pokládal jí paži kolem ramen a ona mezitím kývala na muže u vedlejšího stolu. Ten kýváním odpovídal, naznačoval rukou, a nám spadla brada. Nietenföhr k nim pak šel, protože chtěli platit.“ Pan Kowalski zdvihl masivní hlavu a zasmál se ke stropu.

„Nuže, čím to bylo?“